

Буђење

БИЛТЕН СРБСКЕ АКЦИЈЕ

Број 6 • 2013.

СРБСКА ИДЕЈА И РАСНИ ИДЕНТИТЕТ

Шта је то раса и због чега је за данашње и будуће србске нарштаје битно да негују, обнављају и чувају расну свест? Шта је то расни идентитет, и зашто је битна његова одбрана?

Данас, у времену окупације распетог Србства, у времену масовне малодушности и разочараности, у времену када се чак и међу многе родољубиве Србе уселила иронична поставка о Србима као „најгорем народу“, Србству је нарочито потребно да спозна веродостојну истину о себи и свом сопству. Истину о богодарованим талантима које наш народ има и који су utkани у нашу крв. Јер сазнање о њима, повратиће веру у снагу србског човека и свест о његовим дужностима да буде *кадар стићи и утећи и на страшном месту постојати*. А неизоставни услов таквог прегнућа, јесте чување наше крви – наше расе. Раса народа који је пуно пута васкрсавао и изнова стварао државу. Који је побеђивао у неравноправним биткама, када су га сви отписивали, посведочивши надљудско јунаштво и ратнички подвиг. Народа који је у условима руралног и бездржавног стања окупације, изнедрио човечанству плејаду врхунских научника и уметника. Народа, чији су песници и ратници уз херојски звук гусала објавили да

је боље изгубити главу него своју огрешити душу.

Таква је, дакле, суштина нашег расног субстрата, односно нашег народног сопства. И без икаквог преувеличавања и егонационалне мегаломаније, објективним анализирањем подвига србског човека кроз мучну повест, можемо спокојно закључити да је по својој историјској улози и својим особинама, расни квалитет и потенцијал србског човека, у тој мери велики и величанствен, да представља украс човечанства, понос

беле европске расе и најтврђи браник Хришћанства и словенства. Тај србски карактеролошки идентитет и архетип србског човека, искован је стицајем особитих географских, биолошких и историјских чинилаца. Херојски карактер србског народа избурушен је чврстином планинске стене, густином шуме, изолованосту, као и борбом непрестаном за народну слободу и духовни идентитет.

То је обележје нашег србског соја, који чак и у данашњем времену наше народне посрнулости, сведочи о снази нашег бића. Уз православну веру, такав наш сој јемство је могућности обнове величине наше народне славе, коју призива свако коме је Србство и даље на срцу.

Расно порекло и образовање србске нације

Да бисмо што потпуније спознали србски расни карактер, требамо валазно познавати и историјске чињенице о овом питању. Наиме, посебни словенски народи настају као последица процеса физичког раздвајања делова јединственог старословенског етноса, као и уплива различитих несловенских елемената у поједина словенска племена. Језик, фолклор, митологија, а делимично и физичке и психичке особине, говоре о међусобној блискости словенских народа. Ипак, као последица мешања са различитим народима и услед карактеристике рецесивности одређених наследних елемената и специфичности генетске комбинаторике, јавља се разлика у заступљености појединих расних подтипова беле расе међу различитим словенским народима. У србском народу преовлађују елементи динарског типа,

који се по Владимиру Дворниковићу код Јужних Словена кристалише као последица утапања несловенских балканских и медитеранских елемената у прото-нордијску словенску масу. На сличном становишту је и Бранимир Малеш, по коме наш динарски тип по својим битним елементима указује на сопствени прототип светлије комплексције. Тај прототип је, по Малешу, услед уплива једног тамнијег типа (медитеранског), еволуирао у облик који је својевремено назван динарским типом. Психичке особине Динараца одговарају Цвијићевим антропогеографским одређењем архетипа србског човека, а у основи се подударују и са духовно-историјским созерцавањем идеала србског православног човека, какво је чинио Свети Николај Србски.

Несумњиво је да још од времена Светог Саве и стварања Србске Цркве, србски народ бива преображен из једне пре свега родовске групе у једну превасходно духовну заједницу, која представља србско сабрање у Цркви Христовој, из кога је проистекао србски обичајни израз православне вере, односно Хришћанство србског стила и искуства које називамо Светосавље, а које је постало синонимом и сржи србске националне идеје. Међутим, крвна компонента у поимању србског националног идентитета, не само да не губи свој значај, већ добија своју пуноћу и узвишени смисао. Она нам даје и покриће за познату тезу знаменитог италијанског мислиоца и национал-револуционарног идеолога Јулиуса Еволе, о разликовању чисто антрополошког појма расе (расни облик првог степена) од појма духовне расе (расни облици другог и тре-

ћег степена), која у првом плану подразумева делатно исповедништво идеала који су забележени и дефинисани као обележје конкретне расе или расног подтипа. То су, на пример, оне особине које је Цвијић означио као обележје динарског идентитета, које су карактеристичне за одређене географске области и раширене међу њеним становништвом, при чему у случају сваке поједине личности не мора обавезно да долази до поклапања између антрополошких и духовних особина овог расног подтипа, односно до поклапања између физичког и духовног (Еволиног) појма расе.

Што се тиче динарског духовног идеала, све позитивне особине из опуса таквог идентитета Свети владика Николај је скупно формулисао појмом *Србска идеја*. У вези са тим, позната је његова лозинка србског идентитета која казује да смо „по крви Аријевци, по презимену Словени, по имену Срби, а по срцу и духу хришћани“. Свакако, владика је имао на уму да крвна свеза представља иницијални и, сходно томе, веома битан чинилац националног бића код сваког народа, па тако и код србског, јер народи углавном и настају тако што одређена крвно и језички повезана људска заједница, временом добије свест о својој особености, након што претходно њени чланови кроз узајамно општење сазидају заједничку и особену културу. Сходно наведеном, у часопису „Мисионар“ 1940. године, владика на следећи начин говори о јединству србског народа: „Породично, конструктивно и позитивно јединство једног целог народа, у коме тече иста крв, у коме живи исти дух, за ким лежи иста херојска и света про-

шлост, пред ким лебди један и исти циљ, братство по крви, братство по духу, братство по целој прошлости и братство по целој будућности својој.“

Хришћанство и раса

Још један велики идеолог србског хришћанског национализма и „политичар са крстом“, Димитрије Љотић, истицао је да раса вреди онолико колико човека приближава неким бескрајно већим вредностима, имајући у виду пре свега стремљење људи и народа ка духовном нивоу постојања, односно стремљење ка Царству Небеском о коме говори Јевењеле Христово. Свакако, крв, народност и припадност одређеној раси, сами по себи нису ни привилегија нити ограничење човеку за бивствовање у Цркви Христовој, као ни чинилац од кога зависи спасење људске душе, сходно речима Светог апостола Павла да „у Христу нема ни Грка ни Јеврејина“. Али то не значи да раса нема своје место у хришћанском погледу на свет и хришћанском схватању смисла историје и да не може бити једно од средстава људима и народима у борби за заштиту и остваривање хришћанских вредности. Да бисмо то и потврдили, фокусирајмо се најпре на значење овог појма и на његову суштину, а затим и на његов одраз у огледалу хришћанског погледа на свет.

Термин „раса“ означава већу групу сродних бића и близак је појмовима као што су: лоза, племе, род, сој, порекло или колена. У погледу означавања категорија у људским оквири-ма, појам расе има два значења која су блиско повезана. Пре свега, раса подразумева групу сродних народа проистеклих из истог пра-етноса, који сходно томе имају и узајамну

језичку, карактерну, физичку и обичајну блискост. А у другом смислу, овај термин користи се као ознака биолошког субстрата одређеног народа. Постоји и трећи смисао овог појма, који је користио и наш Црњански, а који је под „расом“ подразумевао квалитет народа, када наводи: „Ми мислимо, са националистичког гледишта, да је у нас раса давно дата, али да је била изражена тотално само у борби српства. Не само ратничкој него и идејној и друштвеној.“ Такав приступ појму расе потпуно одговара појму виших ступњева расне идеје, које смо поменули, а о којима је писао Евола.

По хришћанском схватању историје човечанства, људске расе и народи настали су од три Нојева сина: Сима – од кога су настали Семити, Јафета – од кога је настала бела раса, и Хама – родоначелника црне расе. Остале расе, настале су мешањем између делова три првобитне.

Логичка претпоставка о већој узајамној сродности белих европских народа у односу на њихову сродност са народима другачије пути, потврђена је средином XIX века када је наука доказала међусобну језичку сродност огромне већине ових народа, подстакнута проучавањем древног аријевског језика под називом санскрит, кога су Европљани у истом веку открили на тлу Индије. До истог закључка долазили су истраживачи у области митологије, традиције и обичаја, код ових народа, пре свега кроз примену упоредног метода. Стога, од тог периода (средице XIX века), у науци фигурирају истозначни термини „Аријевци“ и „Индоевропљани“, који подразумевају групу народа узајамно прожетих ближом крвном и језичком

везом, а којој припада огромна већина белокожних Европљана (ту убрајамо и европске насељенике других континената).

Иначе, термин „бела раса“ има своје уже и шире значење. У ширем смислу, под овим појмом подразумевају се аријевски, семитски и турански народи, док се у ужем значењу овог појма под њим подразумевају само аријевски народи. Такође, треба разликовати појам аријевске (индоевропске) расе од појма индоевропске групе језика, којој осим језика белих Европљана (Аријеваца) припадају и језици разних азијских народа који су или првобитно били Аријевци или су пак са њима крвно помешани, услед чега је аријевски језик код њих постао доминантан, као што је случај са данашњим Индусима, Иранцима, Пакистанцима или Авганистанцима, који, као што је очигледно, по крви претежно не припадају аријевској раси.

Иначе, сам назив „Аријевци“ потиче од санскритске речи „арја“, која означава: племенитост, оданост и истинитост, и познат је у науци као име којим су себе називали стари белорасни Персијанци и Индијци. С обзиром да је у питању древна одредница племенске самоспознаје, која се у прастана времена користила макар код делова ове расе, термин „Аријевци“ усвојен је у XIX веку као назив припадника читаве беле расе (у ужем значењу овог појма) и, како рекосмо, синоним је појму „Индоевропљани“ који пак означава географско простирање Аријеваца кроз историју (од западноевропских обала до Индије). Међутим, на питање о прапостојбини аријевске расе, тачније месту на коме се она првобитно формирала пре него што се ка-

сније проширила на велики део евроазијског тла, наука не даје јединствен одговор. У оптицају су различите локације и теорије: индијска, јужно-уралска, јужно-подунавска и северњачка (хиперборејска) која се заснива на староиндијским, старо-персијским, хеленским и другим древним аријевским предањима и списима који алудирају на велико померање народа са севера на југ услед глацијације (тзв. Леденог доба). На такву северну прапостојбину посредно упућују и етнологска обележја Словена и Германа који су чак и у јужним пределима сачували обичаје који исказују срж соларног, северњачког мита и животног стила. Стога, врло је вероватно да се значајан део Јафетових потомака првобитно груписао на крајњем северу евроазијског континента, одакле је услед захваљења ове области, мигрирао ка југу, стваравши велика цивилизацијска жаришта на Истоку и Западу и мешавши се са староседеоцима. Најзначајнији печат древни Аријевци остављају на европском тлу, које временом постаје велико поприште њихове цивилизације и њихова нова отаџбина. Тај стари и јединствени евро-аријевски етнос временом се природно раздваја на делове по принципу територијалне груписаности која ствара језичку и етнологску диференцијацију, па су се тако временом искристалисали Словени (Словено-Балти), Германи, Грци, Итало-Келти и друге евро-аријевске групе народа. Паралелно са овим процесом, збива се обликовање евро-аријеваца у расно-антрополошком смислу. Наиме, савремени евро-аријевски корпус народа (дакле, данашњи бели Европљани) почиње своје етничко-расно формирање мешањем дошљачке

прото-аријевске расе (прото-нордијске) са староседеоцима Европе – прото-медитеранцима, међу које спада и народ Винчанске културе, као и Пелазги, Кари, Етрурци, Пикти и други стари народи чије су етнологско-религиозне одлике – лунарни принцип, култ мајке земље итд, за разлику од аријевског северњачко-соларног и патријархалног принципа. Поменути процес (формирања савремених Аријеваца које, дакле, разликујемо од древних прото-Аријеваца) завршава се као последица Велике сеобе народа, када утро-финска и уралско-алтајска племена продиру у Европу, те мешањем са Европљанима утичу на стварање још два европска подтипа – алпског и балтичког. Стога, савремени евро-аријевски корпус има пет основних расних подтипова, којима су у расологији дати следећи називи: динарски, нордијски, медитерански, балтички и алпски тип.

У свом делу „Кратка повјесница Срба од постања српства до данас“, србски историчар из XIX века Сима Лукин Лазић, пише: „Народи аријског порекла зову се још и по језику индоевропски народи. То су они народи, који су некада говорили једним заједничким језиком, а којима је данас Европа стојбина и постојбина, а праколијевка им је била Индија... Срби као и сви Словени, спадају у велики бијели сој индоевропских народа – у народе најпросвећеније. Али посебно, Срби су грана словенскога стабла...”

Православној Цркви, чињеница о ближој крвној вези између белих европских народа, позната је од давнина. Наиме, у древним византијским и словенским летописима, пре свега у „Хроници“ Георгија Амарто-

ла, као и у „Повјести минулих љета“ Светог Нестора Кијево-печерског, наводе се као Јафетови потомци управо словенски, германски, романски и други бели народи који су касније у науци класификовани као аријевски, односно индоевропски. Такође, у наведеним хришћанским повесним изворима, као територије које су насељене Јафетовим потомством, наводе се осим европских територија и практично све оне азијске области на којима доминирају аријевски топоними.

У „Охридском прологу“ као знаменитом првославном богословско-историјском спису, описано је и созерцавање старозаветне најаве охристовљења беле расе: „Да созерцавам испуњење речи Нојевих над потомством његовим (Постања 9.) и то: како се Јафегити (бела раса) уселише у шаторе Симове, то јест у Цркву, у духовни шатор Христов, који се поче од Семита, Јевреја...“

Овде се има у виду крштавање аријевских народа започетим од стране Светих Апостола, који су за разлику од огромне богоотпале већине својих јеврејских сународника, препознали у Христу најављиваног Месију. Иначе, како Свети владика Николај наводи у „Новим беседама под гором“, Христос се морао по телу родити у јеврејском роду, јер лекар лечи увек најпре онога ко је најболеснији: „Кад лекар обилази болницу, он прво хита најтежем болеснику а не најлакшем. Јер кад излечи најтежег болесника, лакше болеснике лако ће излечити. Тако и небесни Јунак дошавши на земљу да се бори, он је устао прво против најупорнијег непријатеља; и дошавши на земљу да лечи, Он је прво пришао најтежем болеснику. Да је јеврејски на-

род био најупорнији и најодбојнији према Богу, сведочи сва историја тога народа. Какве је све благодати Бог изливао на тај народ; какве је све сјајне пророке Бог слао томе народу, па све узалуд: тај народ је невероватно брзо заборављао све благодати Божије и тај народ је невероватно окрутно мучио и убијао пророке Божије...“ Дакле, изгоном од стране богоотпалих и христорборних Јевреја, хришћанско семе долази на европско тло, где је проклијало и изнедрило огромно стабло хришћанске цивилизације. А као што рекосмо, словенско стабло и србски народ као грана на њему, припадају аријевској (индоевропској) раси, односно белом (јафетовском) огранку човечанства, којем је, како запажа Свети владика Николај, судба доделила почасну улогу да буде главни носилац Хришћанства у свету.

Очигледан узрок такве богоизабраности Аријеваца, јесте неопходност вишег ступња цивилизацијске зрелости којим се својевремено требало каналисати и оформити хришћанско стваралаштво. Наиме, иако је сама срж вере Христове плод небеског открочења човечанству, јасно је какву су улогу у хришћанском стваралаштву имали извесни елементи аријевског наслеђа. Поменимо најпре старохеленске друштвене науке попут философије, логике и реторике, уз чију су помоћ објашњене и образложене божанске истине хришћанске вере, односно њени догмати утврђени на Васељенским Саборима од стране Светих Отаца Цркве. Поменимо затим културу и обичаје аријевских народа, који су по својој христијанизацији постали основа општехришћанске културе, као и древне аријевске језике попут

старогрчког, старословенског и латинског који су својом изражајном моћи погодовали веродостојном преношењу јеванђелске науке и верном изражавању богословских појмова.

Такође и хришћанска државност, као и са њом повезано устројење симфоније Цркве и државе, непојмиви су без Римског права као једног од својих кључних елемената. Оно је већ само по себи било одраз једног мистичног и религиозног духа и сходно томе бивало веома погодним тлом за христијанизацију која је остварена чувеном кодификацијом *Corpus Iuris Civilis* Светога цара Јустинијана, који је иначе по крви био Србин, како се то наводи у поминутом Охридском прологу. И уопште, србски односно словенски огранак аријевске расе, макар и кроз појединце, пројављивао је свој утицај на европска цивилизацијска кретања и пре сопственог културног процвата, који је уследио нешто касније (после охристовљења Словена), дајући снажан печат европском хришћанском стваралаштву и стремићи ка ступњу развоја који би словенству дао карактер самобитног културно-историјског типа. Јер, како запажа православног филозофа и идеолога руског словенофилства Николај Данилевски: „Цела историјска аналогичност каже да и Словени, попут своје старије аријевске браће која су раније кренула својим путем, могу и морају створити своју самобитну цивилизацију, да је словенство термин истог реда с хеленизмом, латинством, европеизмом...“

Под аријевским расним наслеђем као елементом србског идентитета, подразумева се и генеза нашег језика и наших обичаја (којима смо

украсили и хришћанске празнике), то јест њихов развојни пут од древноаријевских времена па до новог доба. Па тако у својим „Индијским писмима“ Свети владика Николај сматра Индију колевком Аријеваца (што је у оно време била најзаступљенија теорија о аријевском пореклу), називајући је „нашом расном праматером“ и истичући везе између елемената србске традиције и древноаријевских обележја која до данас постоје на тлу Индије. Па тако о Индији, која је у сваком случају у древна времена представљала једно од најзначајнијих цивилизацијских жаришта старих Аријеваца, владика пише: „Судба нас је одвојила од Индије, још пре Христовог рођења и упутила преко Европе и предње Азије на Балкан. Но, одвојени физички ми се никад нисмо одвојили духовно од своје прапостојбине Индије. Санскритске речи, па обичаји, мистика, легенде, пословице, народне бајалице, фантастичне песме о људима који се у змије и друге животиње претварају – све је то код нас Срба сачувано у несравњено већој мери него код осталих индоевропских народа. Сама реч *Срб* порекла је санскритског и не зна јој се тачно значење. Значајно је и то да ниједан народ у Европи (а можда и у целом свету) нема *р* као самогласник изузев Индијана и Срба.“

Како запажа Данилевски, заједнице прожете блиском крвном везом између својих чланова, које су постепено изнедрене из једне шире крвне заједнице, јесу „групе које су током миленијума постале самобитне и добиле не само посебан и карактеристичан спољни облик већ и посебно психичко устројство.“ Па сходно томе, и наши исконски србски закони

живота, условљени су и расним, односно психо-физичким карактеристикама србског народа, и стога су у заблуди оне патриоте које су равнодушне према тежњи ка очувању расне компоненте србског националног бића.

Наиме, сваком народу, па тако и нашем србском, Бог је поставио одређени задатак, и снабдео га је талантима (даровима) уз помоћ којих ће испунити постављени задатак. Стога се разводњавање србске крви кроз мешање са народима других раса, може третирати и као народно закопавање таланата, односно закопавање дарова који су народу потребни ради испуњења циља који му је Бог поставио, а позната је судбина слуге из јеванђелске приче који је закопао свој талант уместо да га умножи. Додуше, пред Богом ће за (не)умножавање својих таланата одговорати појединци а не народи као колективитети, али штетне последице разводњавања биолошког субстрата свог националног бића, неизоставне су као потенцијални узрок народних несрећа на земном плану.

Такође, у заблуди су они православни Срби који сматрају ово питање небитним за духовну обнову србског народа. Свакако најважније је да ми, данашњи Срби, будемо духовни потомци светих и славних Срба и Србкиња, чију земљу смо добили у наслеђе. Али уколико смо ми у што већој мери и крвни потомци наших Старих, и уколико имамо свест о таквом крвном наслеђу, утолико је природно и логично да смо у већој мери везани за наше претке и да их више осећамо као своје. А у таквом случају, у већој мери смо везани и за њихове идеале, од којих је главни – вера у Христа Спаситеља. Дакле,

што више кроз вене нас и наших кћери и синова буде струјала крв наших славних србских предака и што се више њихов лик буде оцртавао на лицима наших потомака, утолико ће и природно бити већа могућност и већа жеља да се обнови њихов дух и њихова вера.

Истина, ми данашњи Срби, услед континуираног и свеобухватног народног посртања из протеклог века, нисмо ни бледа сенка наших Старих – великих Срба светитеља, честитих Срба домаћина и славних Срба ратника. О тој болној чињеници сликовито говори чувени србски духовник отац Симеон, игуман манастира Рукумија: „Наши оци, наши дедови, погледајте старе слике, старе фотографије, погледајте, то су људи били као калуђери. Нису били буцмасти и дебели и никакви, него су били људи чврсти, као запете пушке. Били су ратници и сељаци, мученици, и знали су зашто живе, зашто се боре и били су непобедиви. Како је Србија могла да победи Аустроугаре, Немце... Читајте оца Калиста па видите каква је мука србска била, колико је он рана имао као комита и као ратник, и као монах после... И видите шта је Србија, шта је свети владика Николај, био је 36 дана без хране и воде. А отац Калист каже: «Ја сам издржао 25 дана, био сам много пута рањаван». А ми Срби данас, један дан не можемо да проведемо без хране и воде? Кукамо на пост. Ух, кажу, ко шта ради – само постиш! Они који не посте највише нападају оне који посте. А не треба тако да буде.“ Али, како даље запажа о. Симеон, иако ми данашњи Срби можемо свакакви да будемо, кад дође стани-пани знамо за кога смо. Наша срца осећају где је Истина, ко

је у Истини, ко је Истинити. Дакле, наша раслабљеност, обездуховљеност и етичка дезорјентисаност, још увек нису на савременом западном нивоу, а обнова оног пламеног духа у србском народу, духа који је красио наше претке, засигурно ће бити могућа све док овај род буде представљао биолошки континуитет старих Срба.

И уопште, уколико осим духовног, имамо и крвно прејемство од наших предака, онда смо као народ сасвим историјски укореењени, и тада знамо да смо ми, данашњи Срби, карика у једном дугачком србском историјском ланцу предака и потомака. Знамо шта смо наследили од предака и знамо шта дугујемо својим потомцима. У таквом случају, нација ће заиста бити једно од наших најсигурнијих духовних огњишта у коме ћемо пронаћи уточиште и из кога ћемо црпети снагу за сваку животну борбу. Јер ће нас увек лакше и дубље одушевљавати подвизи великих, светих и славних Срба и Српкиња, уколико знамо да смо ми крв њихове крви и кост њихове кости. Таква свест ће нас више инспирисати да подражавамо њиховом примеру. Уосталом, погледајмо и како Свети владика Николај, у делу „Национализам Светог Саве“, објашњава светосавско поимање Народне државе, и указује на штетност мешања крви: „Народна држава за Светога Саву значила је отаџбину, земљу отаца наших, у којој живи један и исти народ. Не иде народна држава докле мач може ићи, него мач сме ићи само до границе једне народне државе, то јест отаџбине. Ако се дозволи да се држава простире докле мач може досегнути, онда држава престаје бити народна, престаје бити

отаџбином и постаје империјом. У том случају држава добија територијално, али губи морално; добија у материјалним димензијама, али губи у интезивности духовне и моралне снаге; јер постаје мешавином крви, језика и расположења, а таква мешавина производи страх, немир, себичност, грабеж и осећање сталне несигурности.“

Иначе, један од најзначајнијих православних духовника друге половине XX столећа, Свети Серафим Роуз (по роду Американац), иако се сасвим духовно сродно са руским Православљем у коме је у потпуности пронашао смисао живота и стекао обиље духовних дарова, није био равндушан према томе што осим руског православног духа, нема у себи и руске крви. Ево како јеромонах Дамаскин Кристенсен (духовно чедо оца Серафима) у књизи „Не од овога света“ описује дијалог Светог Серафима са његовим сабратам, руским монахом Германом: „Како си срећан што имаш руске крви,“ рекао му је (о. Серафим)... Отац Герман му је пребацио због оваквог става, указујући да сваки народ има врлине због којих може да буде поносан... „Зар у Америци не постоји ништа због чега би ти плакао?“ – упитао га је о. Герман. Отац Серафим се насмешио: „Не бих плакао због Великог Кањона или Голден Гејта!“ Дакле, чак и такав духовни горостас, какав је о. Серафим Роуз, више би волео да је и по крви везан за Свету Русију, којој духом сасвим припада, јер зна да би га крвна укореењеност у руској нацији још више везала за православну веру као најзначајније обележје руског идентитета.

О улози расног идентитета у општем идентитету људске личности и њего-

вог утицаја на културно стваралаштво, на прикладан начин у свом делу „Философија неједнакости“ говори знаменити руски философ Николај Берђајев: „У људској се индивидуалности укршта много кругова и они образују човека као сој. Човек органски и крвљу припада својој раси, својој нацији, сталежу и својој породици и у тој непоновљивој индивидуалности, која само њему припада, оригинално се преламају све расне, националне, сталешке, породичне особине наслеђа, предања, традиција и навика... У људском типу огроман значај има раса. Човек може да превладава ограниченост расе и да одлази у бескрај, али мора имати индивидуализован, свој сој... Култура није део једног човека и једног поколења. Култура постоји у нашој крви; култура је део расе и расног одабирања... Никакве социјалне револуције не могу уништити квалитативна преимућства расе.“ Слично наведеном, познати етнопсихолог Владимир Дворниковић, у свом делу „Карактерологија Југословена“, констатује да расу, за разлику од других чинилаца идентитета личности, човек не може бирати, већ је то категорија са којом се човек рађа и која се заснива на заједничком биолошком пореклу и развојном континуитету.

Треба имати на уму да је још у давна времена, људски род изнедрио принцип аристократије, који је у хришћанском средњевековљу уздигнут на пиједестал, а који представља својеврстан унутарнародни принцип расног одабирања. Наиме, „господа хришћанска“ (како србски народ у својој поезији назива своје старо племство), то јест племенити родови, настају од родоначелника који су

се посебно истакли по врлини и способности отелотвореним кроз конкретан подвиг. Потомство таквих родоначелника по правилу мешало се искључиво узajамно, уз строго избегавање неравнородних бракова између племства и нижих сталежа, не би ли се сачувала „плава крв“ као јемство очувања владајућег елитног слоја, односно соја који ће предњачити у врлини и способности и руководити народно-државним Домом.

Слично овој појави делује и помешано судбинско одабирање Аријеваца као главних носилаца Хришћанства у свету, о којем говори Свети владика Николај. Наиме, јасно је због чега је било прикладније да задатак саздања основе хришћанске културе буде поверен цивилизацијски зрелијим народима, а не на пример афричким црначким племенима која су, по каснијој својој християнизацији, тешко одолевала искушењу да покушај исповедања нове (хришћанске) вере, прожму магизмом, ритуалном музиком и примитивним мрачним култовима. Чини се да је просвећенијим народима превасходно и дата таква христовна улога, управо не би ли прихватили веру на доследан начин, а потом усмерили и на прави начин осветлили пут оним мање просвећеним или сасвим непросвећеним народима, који су сви призвани ка Цркви и спасењу. Друго је већ питање да ли су, и у којој мери, аријевски народи испунили такву дужност.

Још једно значајно питање везано за расни идентитет народа, јесте утицај измене првобитног расног субстрата нације на аутентичну народну културу, чији је начелни правац развоја одређен пре значајнијих мешања са другим народима и расама. Руски

философ, кнез Николај Трубецкој, у чланку „О истинском и лажном национализму“ писао је о штетним културним последицама које проистичу из мешања народа, конкретно имајући у виду асимиловање мањинских народа и етничких група од стране већинског народа у датој држави. По Трубецкој, један од видова лажног национализма своди се на: „стремљење ка ширењу језика и културе свога народа на што је могуће већи број иноплеменика, тако што ће се код ових последњих искористити свака национална самобитност. Лажност овога вида национализма јасна је без нарочитог објашњења. Јер самобитност дате националне културе вреди само онолико колико је усклађена са психичким обликом њених стваралаца и носилаца. Чим се култура пренесе на народ с туђим психичким устројством, сав смисао њене самобитности пропада и сама оцена културе се мења.“

Сходно свему наведеном, логично је због чега крвно сродство (које је у биолошкој сфери иницијални вид појма расе) представља категорију која се вишеструко уважава у Новом Завету, почевши од Христовог родослова којим почиње овај део Светог Писма (Мт. 1), затим Христовог потврђивања заповести о поштовању родитеља (Мт. 19, 19), из које логички проистиче и дужност љубави према отачаству, па до посланице Светог апостола Павла, у којој вели да би он сам више волео да буде одлучен од Христа него да пропадне његова браћа по телу (Рим. 9, 3). Међутим, у Хришћанству мера љубави, односно духовне блискости, није условљена близином крвног сродства. То знамо и на основу јеванђељске приче о милостивом Самарја-

нину који је помогао изнемоглом Јеврејину, коме пак нису хтели помоћи његови јеврејски сународници. Тако и данас, србским православним родољубима нису ни најмање блиски многи припадници нашег народа и наше расе који се сами сврставају на страну непријатеља. Јер по хришћанском критеријуму, крвна блискост уистину има своју вредност, али само онда када има одговарајућу духовну подлогу.

Расни идентитет као бастион србске нације

Препрека расном мешању несумњиво је свест о чувању своје крви, као и свест о дужности одбране свог народног и расног животног простора (јер свакој раси дат је од Бога сопствени животно простор за обитавање) од било какве најезде туђинаца која би могла да проузрокује угроженост безбедности народа и угроженост народног сопства, како у културно-духовном тако и у расно-биолошком смислу. Отуда је и предатни Љотићев политички покрет – ЈНП Збор, као узор Србске Акције, а чији су идеолози формулисали основу нашег србског концепта народног социјализма, међу својим смерницама подразумевао и то да „расно-биолошка заштита народне животне снаге и породице, мора бити и основа сваке друштвене, државне и привредне политике“.

Дакле, расно осећање, оплемењено хришћанским духом који га уздиже на виши ниво, битан је део србског сопства и гајење таквог осећања треба да буде дужност свих родољубивих Срба. Јер јасно је због чега је мешање крви штетно и због чега је неопходно подизање свести србског народа о битности очувања расног

идентитета. Нарочито узевши у обзир квалитет наше расе и њему неприличну актуелну малодушност и деструктивно национално самоунижавање днашњих Срба (које је штетно, за разлику од врлине смиреног индивидуалног самоунижења човека као чиниоца хришћанске аскезе, а које нам уистину недостаје), и нарочито у перспективи текућих и будућих проблема са циганизацијом Србије, најездом имиграната из Азије и Африке, и сличних искушења у којима се налазе народи под ционистичко-евроатлантском окупацијом. Стога, нека нам увек пред очима буду антологијска слова из „Завештања Стефана Немање“ Милета Медића: „Као што велика ријека тече кроз клисуре у поља, та-

ко кроз времена тече крв и претаче се из нараштаја у нараштај и из вијека у вијек. Шта је онда човјек него мали суд у коме се вјечна и света крв преноси с покољења на покољење... Чеда моја, по крви мојој и духу мојему, нека у вама никада не буде мрзости на туђу крв, немоли на крв братску. Крв чловјеческа је света и у свима нама тече из једног источника. Свима нам је од Бога дана и праоца нашега Адама. Ничију крв не проливајте зато што је из туђега племена или народа. Али, чедо моје, љуто браните крв своју ибо у њој јест крв предака наших. Нико не дајте да лије нашу крв зато што је србска. Миром на рат идите и ратом мир чините. Љубављу на љубав идите, али крвљу крв србску браните.“ •

ЗА

РАСУ И НАЦИЈУ СТУПИ У АКЦИЈУ!

srb-akcija.org srb-akcija.org srb-akcija.org